

KINH ĐẠI BẢO TÍCH

QUYỂN 47

Hán dịch: Đời Đại Đường, Tam tạng Pháp sư Huyền Trang.

Pháp hội 12: BỒ-TÁT TẠNG (Phần 13)

Phẩm 9: TỶ-LÊ-DA BA-LA-MẬT-ĐA (Phần 3)

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát tinh tấn dũng mãnh không mỗi ấy thành tựu năm pháp tăng tấn thì có thể mau ngộ Vô thượng Bồ-đề. Đó là gặp Phật xuất thế, được gần bạn lành, được toàn đủ không nạn chướng, tất cả pháp lành đã được tinh tấn tu tập thì vĩnh viễn không hư mất, theo tu học với Đại Bồ-tát an trụ luật nghi. Có được năm điều trên là thành tựu năm pháp tăng tấn, do đó mà Đại Bồ-tát tinh tấn dũng mãnh không mỗi sẽ mau ngộ Vô thượng Bồ-đề.

Bấy giờ Trưởng lão Xá-lợi-phất bạch Đức Phật:

– Bạch Thế Tôn! Có Bồ-tát nào tổn giảm năm pháp này chăng?

Đức Phật dạy:

– Có. Này Xá-lợi-phất! Nếu Bồ-tát có năm pháp sau đây thì có thể tổn giảm. Đó là có Phật xuất thế mà chẳng gặp, chẳng muốn gần bạn lành, chẳng được không nạn chướng, pháp lành tu tập phần nhiều hư mất, không muốn theo học với Bồ-tát an trụ luật nghi. Do có những pháp tổn giảm ấy nên chẳng mau ngộ Vô thượng Bồ-đề.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát có năm pháp sau đây thì bị tổn giảm: Quốc vương hay đại thần đem sức oai thế khủng bố chúng sinh, đến đối ai có sự duyên thì cầu thỉnh oai phước, nếu có ai làm xong việc như vậy sẽ trọng tạ. Hàng Bồ-tát tại gia vì thấy có lợi nên lòng chẳng chánh trực bèn lãnh làm, phạm nói năng đều vì lợi cả.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát tại gia do làm sự việc ấy mà tổn giảm đạo thiện, tổn giảm vô nạn, vì dưỡng thân mà làm ác hạnh nên chẳng gặp Phật xuất thế, cho đến chẳng mau ngộ Vô thượng Bồ-đề. Đây gọi là Bồ-tát có pháp tổn giảm thứ nhất.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát tại gia ở nơi thành hư hoại. Thế nào gọi là ở nơi thành hư hoại? Này Xá-lợi-phất! Nếu chư Phật xuất thế vì chúng Trời, Người, Ma, Phạm khai thị, tuyên xưng pháp đầu, giữa, sau đều thiện, văn nghĩa xảo diệu, tinh thuần, đầy đủ phạm hạnh thanh bạch. Bấy giờ sẽ có bốn chúng xuất hiện: Đó là những chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc và Ưu-bà-di. Lúc ấy chư Ni vì bảo hộ giới hạnh mà đến ở trong các thành ấp, thôn xóm. Các Bồ-tát tại gia đến chỗ chư Ni ở làm nhiệm ô người giữ giới. Do vì hủy giới nên gọi là ở nơi thành hư hoại. Bồ-tát tại gia phạm sự ấy thì chẳng gặp Phật xuất thế, cho đến chẳng mau ngộ Vô thượng Bồ-đề. Đây gọi là Bồ-tát có pháp tổn giảm thứ hai.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát tại gia thấy thời kỳ có nhiều người nương theo giới luật diễn nói chánh pháp, bèn làm chướng ngại sự nghe pháp tu tập của cha mẹ, anh chị em, vợ con, quyến thuộc và các chúng sinh. Do làm chướng ngại chánh pháp như vậy nên trong thời gian dài, Bồ-tát tại gia ấy thường bị chướng ngại nơi giới luật, chẳng gặp Phật xuất thế, cho đến chẳng mau ngộ Vô thượng Bồ-đề. Đây gọi là Bồ-tát có pháp

tổn giảm thứ ba.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát tại gia nghe trong kinh Phật nói khen pháp thiếu dục tri túc, xuất gia yên tĩnh ở núi rừng lìa khổ, bền không tin trở lại hủy báng và cũng bảo người có kiến chấp như vậy. Vì hủy báng pháp thanh tịnh của Như Lai nên vị Bồ-tát tại gia bất thiện ấy bị sa chìm trong các loài đáng hủy báng. Thế nào gọi là các loài đáng hủy báng? Đó là địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ, hoặc sinh biên địa và trong nhóm ác kiến. Vị Bồ-tát tại gia ấy chẳng gặp Phật xuất thế, cho đến chẳng được mau ngộ Vô thượng Bồ-đề. Đây gọi là Bồ-tát có pháp tổn giảm thứ tư.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát tại gia nương theo quốc vương hay đại thần, hoặc những người giàu sang có thế lực mà làm điều tệ ác, cậy thế lực chê cợt, mắng chửi các chúng sinh. Do có ngữ ác hạnh ấy nên mau chiêu tập các báo ác đạo mà không gặp Phật xuất thế, chẳng gần bạn lành, chẳng được không nạn, hư mất căn lành, chẳng an trụ theo luật nghi của Bồ-tát, tu học chánh pháp và chẳng mau ngộ Vô thượng Bồ-đề. Đây gọi là Bồ-tát có pháp tổn giảm thứ năm.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa ấy mà nói kệ rằng:

*Bồ-tát nếu có năm pháp tổn
Do đó trí tuệ không tăng trưởng
Đã chẳng gặp được Phật ra đời
Lại chẳng gần gũi bậc thiện hữu
Hoặc là vua chúa, các đại thần
Khi trá dối gạt các chúng sinh
Vì có những thứ nghiệp chẳng lành
Nên chẳng được gặp Đấng Cứu Thế.
Thế lực khủng bố nhiều hữu tình
Nạp tài hối lộ hoặc tổn hại
Gây tạo ác nghiệp như vậy rồi
Chẳng còn gặp được Phật Thế Tôn.
Chư Ni ở tu giới thanh tịnh
Làm hư giới hạnh sinh buồn khổ
Sẽ rời vô lượng ức Như Lai
Chẳng được thành tựu những vô nạn,
Với cha mẹ, vợ con, quyến thuộc
Chướng ngại chẳng cho tu pháp hạnh
Lại ngăn nghe học Phật chánh pháp
Sẽ mau cảm quả ác ngu si.
Có người nhàm đời thích xuất gia
Tìm cánh bắt bớ ngăn trở họ
Sẽ rời vô lượng Đấng Thế Tôn
Chẳng được thành tựu những vô nạn.
Có người nghe học pháp xuất ly
Thiếu dục tri túc ở vắng vẻ
Bền chẳng bằng lòng sinh hờn giận
Hủy báng chánh pháp sinh tà kiến,
Hủy báng hành pháp như vậy rồi
Thường đọa mù tối báo rất khổ*

*Trong tất cả tội nặng nghiệp chướng
So đây chẳng bằng phân mười sáu
Sẽ khó gặp được chư Như Lai
Dù thấy cũng không lòng tin kính
Chiêu cảm thân mù, nữ, hoàng môn
Lại đọa lạc đà, lừa, heo, chó.
Đối với chư Phật, cùng Bồ-tát
Sinh lòng ân trọng yêu kính mến
Rời xa tất cả chướng ngại rồi
Nối tiếp tu học đạo Hiền thánh,
Cha mẹ, vợ con cùng quyến thuộc
Thường thích an trụ trong chánh pháp
Có người nhàm đời cầu xuất gia
Khen ngợi giúp đỡ cho toại chí.
Nếu ở trong quyến thuộc hành pháp
Sẽ mau sinh lên cõi hiền lành
Có ai tán trợ người xuất gia
Sẽ mau tỏ ngộ Vô thượng giác.*

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Lại có năm pháp, nếu bậc Bồ-tát xuất gia mà có thì chẳng gặp Phật xuất thế, chẳng gần bạn lành, chẳng được vô nạn, căn lành hư hỏng, chẳng theo Bồ-tát giữ giới để tu học chánh pháp, do đó chẳng mau ngộ Vô thượng Bồ-đề.

Này Xá-lợi-phất! Năm pháp mà bậc Bồ-tát xuất gia có là những gì?

Đó là năm pháp:

1. Hủy phạm Thi-la.
2. Chê bai chánh pháp.
3. Tham trước danh lợi.
4. Chấp chặt ngã kiến.
5. Ganh ghét người khác.

Này Xá-lợi-phất! Như thế gọi là năm pháp mà bậc Bồ-tát xuất gia nếu có sẽ không gặp Phật xuất thế cho đến chẳng đạt Chánh đẳng Vô thượng Bồ-đề.

Này Xá-lợi-phất! Ví như chó đói khổ sở đi dọc theo đường gặp được khúc xương khô màu hơi đỏ, nó cho là vị ngon liền ngoạm đem đến ngã tư chỗ đông người. Vì tham thêm nên nước dãi chảy ra trên xương, nó vọng cho là ngon ngọt, rồi hoặc gặm, hoặc liếm, hoặc nhai hoặc chép, nó thích thú gặm nhấm mãi chẳng bỏ rời khúc xương ấy. Bấy giờ có hàng Sát-lợi, Bà-la-môn và các Trưởng giả đều là nhà đại phú quý đi qua đường ấy. Chó đói thấy họ từ xa đi lại, lòng nó khó chịu cho là các người ấy sẽ cướp món ăn ngon của nó, nên nó giận dữ gào sủa, nhe răng, trợn mắt rượt cắn họ.

Này Xá-lợi-phất! Ông nghĩ thế nào? Những người đi đến ấy là vì việc khác hay là muốn tìm lấy khúc xương khô hơi đỏ đó?

Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Không phải họ tìm lấy xương khô.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Này Xá-lợi-phất! Nếu như vậy thì tại sao chó đói ấy lại giận sủa nhe răng rượt cắn họ?

Ngài Xá-lợi-phất thưa:

–Bạch Thế Tôn! Theo ý con hiểu thì chó đói ấy sợ những người đi lại tham đồ ăn ngon tất sẽ cướp mất mỹ vị thơm ngon của nó, vì thế mà nó nhe răng sủa cắn họ.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Này Xá-lợi-phất! Đúng như lời ông nói. Đời mạt thế sau này có các Tỳ-kheo dù được không nạn mà đối với các nhà thí chủ, do lòng bồn sển mà ghét ganh tham ăn, tham uống chẳng tu chánh pháp. Ta nói Tỳ-kheo này như chó đói kia vậy. Nay ta xuất thế vì xót thương cứu độ chúng sinh, nên lo việc ấy mà vì các ác Tỳ-kheo đời mạt thế nói ra ví dụ như vậy.

Này Xá-lợi-phất! Các Đại Bồ-tát vì muốn lợi ích an lạc cho vô lượng chúng sinh nên cầu Phật trí mà thực hành Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa. Thịt nơi thân của mình, các Bồ-tát ấy còn vui vẻ đem cho, hướng lại vọng tưởng thịt xấu mà ganh ghét người khác.

Này Xá-lợi-phất! Các ác Tỳ-kheo ganh ghét người khác ấy, ta gọi họ là si trượng phu, là kẻ tham sống, là nô lệ giữ lúa tiền, là kẻ bị trói trong cửa cải trần ngoạn, là kẻ chỉ biết trụng áo cơm, là kẻ tham ăn mà ganh ghét.

Này Xá-lợi-phất! Nay ta lại nói chánh pháp như vậy: Các Tỳ-kheo đến nhà người thí chủ trước, chẳng nên thấy các Tỳ-kheo khác mà sinh lòng ganh ghét. Nếu có Tỳ-kheo trái lời ta dạy, thấy các Tỳ-kheo khác hoặc nói nhà thí chủ này là chỗ quen trước của tôi, thầy ở đâu lại tới đây. Với nhà này tôi rất thân mật, thầy ở đâu đến muốn xâm đoạt.

Này Xá-lợi-phất! Tại sao các Tỳ-kheo tham lam ấy đối với kẻ đến sau lại sinh lòng ganh ghét?

Này Xá-lợi-phất! Vì nhà thí chủ ấy đã hứa cúng cho họ những y phục, đồ uống ăn, đồ nằm, thuốc men và các vật dụng khác. Họ sợ thí chủ đem đồ hứa cúng này mà thí cho các Tỳ-kheo kia vậy. Như thế, đối với nhà thí chủ họ phát khởi ba lỗi nặng:

1. Phát khởi lỗi nơi chỗ ở. Họ thấy các Tỳ-kheo khác hoặc nói lời hờn rằng nay tôi sẽ rời chỗ này.

2. Với những nhà quen thân sẽ bảo: Chưa biết nên cho hay chẳng nên cho.

3. Với những nhà không nhất định họ sẽ vọng sinh các lỗi lầm.

Này Xá-lợi-phất! Các Tỳ-kheo tham sển ấy đối với người đến sau phát ba lời ác:

1. Nói nhà thí chủ nhiều việc xấu ác cho các Tỳ-kheo khác bỏ đi.

2. Với các Tỳ-kheo đến sau có lời thành thực, mà nói ngược lại là nói dối.

3. Trá hiện lành tốt để gần gũi rình tìm chút lỗi nhỏ rồi ra trước chúng cử tội.

Này Xá-lợi-phất! Các Tỳ-kheo ở nơi nhà thí chủ sinh lòng ganh bồn sển thì mau dứt mất tất cả pháp lành đã có.

Này Xá-lợi-phất! Nếu có Tỳ-kheo tham ganh bồn sển, ta gọi họ là người bất thiện, là vứt bỏ tư lương Bồ-đề, lại chẳng thể theo Bồ-tát giữ luật nghi để tu chánh pháp.

Này Xá-lợi-phất! Thuở quá khứ vô lượng, vô số chẳng nghĩ bàn kiếp, có Phật xuất thế hiệu Thắng Hiện Vương Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn, thọ chín mươi câu-chi tuổi, chúng Thanh văn có chín mươi câu-chi na-do-tha đều là đại A-la-hán, các lậu đã hết cho đến đều đạt được tâm tự tại cứu cánh đệ nhất.

Này Xá-lợi-phất! Lúc ấy có vị đại trưởng giả tên Thiện Trạch nhà giàu có lớn. Trưởng giả ấy có hai con trai tên Luật Nghi và Trụ Luật Nghi, tuổi còn nhỏ mà dung mạo đoan chánh xinh đẹp ai cũng thích nhìn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Một hôm vào lúc sáng sớm, Đức Phật Thích Hiện Vương đắp y, mang bát cùng các vị đại Tỳ-kheo Tăng vì lợi ích chúng sinh mà đi khất thực vào thành của trưởng giả ấy ở. Phật và chúng Tăng oai nghi đoan chánh, các căn vắng lặng, tâm ý điềm bạc, tu nhiếp các căn như đại long tượng, trong lặng không vấn đục như nước ao sâu, đức lớn vòi vọi như tòa lầu vàng, thân sắc vững sáng như tòa núi vàng tử kim, lại cũng như biển cả đầy châu báu, như vua Đế Thích có chư Thiên vây quanh, như Đại Phạm vương tâm ý tịch tĩnh.

Này Xá-lợi-phất! Hai con trai của Trưởng giả Thiện Trạch ở trên lầu thấy Phật Thích Hiện Vương từ xa đi lại phát khởi lòng vui mừng khen chưa từng có. Trụ Luật Nghi thấy Phật trước vui mừng nói với anh rằng: “Khi sinh ra đến nay anh có thấy vua trong hàng chúng sinh đoan nghiêm như thế không?” Luật Nghi đáp: “Ta từ nào chưa từng thấy vua trong hàng chúng sinh đoan nghiêm như vậy.” Trụ Luật Nghi nói với anh: “Như chỗ tôi nghĩ thì đời sau tôi quyết định sẽ làm vua chúng sinh như vậy.” Đồng tử Trụ Luật Nghi nói kệ bảo anh:

*Như anh Luật Nghi nay đã thấy
Đời sau tôi quyết được như vậy
Chúng đại Tỳ-kheo vây quanh tôi
Sẽ lại gặp bội hơn ngày nay.
Vì cầu nhân duyên đạo Bồ-đề
Tôi thề chẳng nuốt những uống ăn
Anh đã thích ở trong lao ngục
Ý tôi quyết định sẽ siêu thắng.
Đấng vua tất cả chúng sinh ấy
Đồng như vàng trắng giữa tinh tú
Ai được thấy mà chẳng kính tin
Lại thích ở nhà chẳng rời khỏi.*

Đồng tử Luật Nghi nói kệ đáp lời em:

*Em hãy thôi chớ nên lớn tiếng
Chẳng phải nói suông mà thành sự
Ta chẳng cần phát ngôn ngữ đời
Thử xem ai thành Chánh giác trước.*

Đồng tử Trụ Luật Nghi nói kệ thưa với anh:

*Đạo Bồ-đề vô thượng như vậy
Chẳng phải lòng xấu rít mà được
Tôi phải phát tiếng hiền lành lớn
Quyết định thành Phật trên loài người.
Luận người xấu rít thì thế này
Của cải những muốn cho người biết
Nay tôi đâu nên cứ nín lặng
Thân mạng còn bỏ hướng của báu.
Tôi đem của nhà đều bố thí
Để cầu nhân duyên đạo Bồ-đề
Luôn phân gia tài của anh có
Cúng phước điền Phật vì rất kính.
Ai thấy Đấng Tối Thắng như trên*

Đủ ba mươi hai tướng tốt đẹp
Mà chẳng phát nguyện đến Bồ-đề
Chỉ trừ kẻ kiến chấp hạ liệt.
Bao nhiêu nhà cửa và của báu
Cha mẹ với tất cả quyến thuộc
Tôi sẽ đều xả ly tất cả
Mau đến chỗ Đức Phật Như Lai.
Là mặt trời sáng, đời cậy nương
Từ Tôn soi đời rất khó gặp
Trăm ngàn câu-chi na-do kiếp
Thắng tướng như vậy khó được nghe.
Tôi thấy Thế Tôn vào vương đô
Chúng đại Tỳ-kheo vây quanh Phật
Như trăng tròn sáng tại trời trong
Rọi ánh sáng soi khắp mặt đất.
Tôi thấy Thế Tôn đến ngã tư
Tướng tốt trang nghiêm tất cả chỗ
Khác nào mặt trời chiếu nắng vàng
Đầy cả hư không thường chiếu khắp.
Tôi thấy Thế Tôn đi trước chúng
Trang nghiêm hiển phát Tỳ-kheo Tăng
Đường như núi chúa Tu-di kia
Chói các núi báu đều nghiêm lệ
Oai quang của Phật rất rực rỡ
Soi hết quần sinh ở cõi này
Lưỡng Túc Tôn có đủ tướng tốt
Ánh sáng làm đẹp hàng đại chúng.
Như Lai có sức thần thông lớn
Ngự trị Trời, Rồng, Nhân, Phi nhân
Lại khởi vô lượng thứ biến hiện
Vì chúng sinh mà vào vương đô,
Ai thấy chánh Pháp vương như đây
Ba mươi hai tướng đại trang nghiêm
Mà lại mong cầu thừa thấp kém
Chỉ trừ người thấp hèn ngu tối.
Nay tôi mừng thấy Đức Thế Tôn
Phát sinh lòng tin rất thanh tịnh
Vì độ chúng sinh tu Bồ-đề
Cần phải mau đến chỗ Như Lai.

Đồng tử Luật Nghi lại nói kệ đáp lời em:

Ta đối đường sá chẳng phải lười
Mà chẳng mau đến chỗ Như Lai
Chờ ta xuống khỏi tòa lâu này
Sẽ ra phía ngoài suy gẫm kỹ,
Phải nên bỏ rời tướng chấp ngã

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Lại chẳng luyến tiếc thân mạng mình
Và cầu trí tuệ Phật tối thượng
Rồi mới đến chỗ Đức Như Lai.
Cha mẹ, cửa nhà và cửa báu
Thú ấy làm người luyến ái nặng
Nay ta đồng thời đều vứt bỏ
Rồi mới đi đến chỗ Như Lai.
Nếu người nguyện muốn sẽ thành Phật
Lại rất mến tiếc Đức Như Lai
Phải mau rời bỏ khối trần bảo
Xa rời tục gia đến phi gia.*

Này Xá-lợi-phất! Đồng tử Trụ Luật Nghi nghe lời anh nói xong liền xuống thang lầu để đến chỗ Thắng Hiện Vương Phật. Đồng tử Luật Nghi xuống lầu nhanh chóng chạy đến chỗ Phật kính lễ xong Trụ Luật Nghi mới đến.

Bấy giờ Đồng tử Luật Nghi đem mười ức y phục báu vô giá dâng lên Đức Phật và nói kệ rằng:

*Nay tôi thặng cầu các tướng đẹp
Dâng cúng Như Lai y vô giá
Xin nguyện được báo ở đời sau
Đồng Phật Như Lai đây không khác.
Tối thắng trong tất cả hàm linh
Khéo ở trong tất cả diệu pháp
Xin nguyện được báo ở đời sau
Đồng Phật Như Lai đây không khác
Đầy đủ tạng trí tuệ vô thượng
Khéo trụ chánh cần các oai lực
Ba mươi hai tướng thân có đủ
Nguyện mau được thành Phật Vô thượng.
Thành tựu mười Trí lực của Phật
Khéo an trụ bốn Vô sở úy
Xin nguyện được báo ở đời sau
Đồng Phật Như Lai đây không khác.
Như chỗ Phật biết pháp chân tịnh
Chỉ Phật khéo ở soi sáng cả
Xin Phật diễn nói pháp ấy cho
Khiến tôi mau ngộ Vô thượng giác.
Nay tôi chẳng cầu tướng tốt đẹp
Dâng Phật y vô giá tối thượng
Chỉ mong Bồ-đề diệu tịch tịnh
Để độ chư Thiên và thế nhân.
Như Lai đã ở pháp vi diệu
Tất cả dị luận không động được
Nay tôi vì cầu pháp như vậy
Nên dâng y vô giá thặng thượng.
Các pháp không sinh, không già, bệnh*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cũng không rầu buồn, lo khổ than
Xin Phật dạy nói pháp tịch tĩnh
Dắt dìu lợi ích hàng trời, người.
Nếu pháp không có tham, sân, si
Cũng không kiêu mạn và khát ái
Xin nói Bồ-đề và Phật tánh
Pháp vô vi mát mẻ cam lồ.
Những pháp Như Lai đã an trụ
Được hàng trời, Rồng đều kính lễ
Hoặc có suy nghĩ hoặc vô tư.
Xin Phật dạy nói pháp tịch tĩnh
Phật ở tại đây hay chiếu khắp
Bốn phương vô lượng các cõi Phật
Như ngọn lửa hừng trong hang tối
Tôi nguyện chứng được cam lộ này
Hoặc tất cả những ái, vô ái
Tánh thường chẳng y nơi Dục giới
Sắc, Vô sắc giới cũng chẳng nương
Xin Phật tuyên nói pháp diệu ấy.

Trụ Luật Nghi nghe anh nói kệ xong bèn đem một bộ guốc báu mới dâng cúng
Như Lai Thắng Hiện Vương và nói kệ rằng:

Nguyện tôi sẽ vì các quần sinh
Làm chỗ nương tựa, chỗ quay về
Chẳng còn lại đi trên đường tà
Luôn dắt chúng mê nói chánh đạo.
Nguyện thường chẳng quên các tham dục
Tham dục là đường kẻ ngu đi
Rời hẳn tất cả pháp hữu vi
Thường gặp Như Lai Phật xuất thế.
Đã gặp được Đấng soi sáng đời
Phải nên cúng dường Lương Túc Tôn
Cần cầu Vô thượng Phật Bồ-đề
Lợi ích cho tất cả quần sinh,
Phải đem vô lượng vòng hoa hương
Tràng phan cao đẹp và lọng báu
Dâng hiến vua rồng trong loài rồng
Lợi ích cho tất cả quần sinh,
Lại đem các thứ y phục đẹp
Mền nệm, uống ăn những thuốc men
Đều mang dâng cúng Phật Thế Tôn
Lợi ích cho tất cả quần sinh,
Đánh trống lớn nhỏ, thổi ốc loa
Hòa tấu tiêu sáo tiếng ca thanh
Đều đem dâng cúng Đấng soi đời
Lợi ích cho tất cả quần sinh,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Món ăn thơm ngon rất bổ dưỡng
Thế gian vi diệu thường ưa chuộng
Đều đem dâng cúng Đấng cứu đời
Lợi ích cho tất cả quần sinh,
Cúng dường rộng lớn như vậy rồi
Lợi ích vô lượng các chúng sinh
Bấy giờ tôi liền học xuất gia
Siêng năng tu học các phạm hạnh,
Sẽ an trụ nơi tám Thánh đạo
Lại an vô lượng ức chúng sinh
Nguyện tôi làm chỗ hữu tình nương
Thường chẳng đi trên đường tà vạy.
Chư Thánh quả rầy rất thấp kém
Đó là tâm dục tôi bỏ được
Lại sẽ vứt bỏ các phóng dật
Với chẳng phóng dật luôn tu học.
Nguyện tôi chẳng sinh vào các nạn
Thường được sinh vào nhà tịnh tín
Đời đời thường thấy Đức Thế Tôn
Thấy được Phật rồi rất tin tưởng.
Đã tin tưởng Phật rồi cung kính
Đem vòng hoa đẹp và hương thoa
Các thứ âm nhạc cúng dường rồi
Cần cầu trí tuệ sâu của Phật.
Rộng sắm đồ cúng Phật như vậy
Trải qua vô lượng câu-chi kiếp
Dứt hẳn dục lạc bỏ tại gia
Siêng năng tu học hạnh thanh tịnh.

Đồng tử Trụ Luật Nghi nói kệ xong, liền tại chỗ của Đức Phật Thắng Hiện Vương xây dựng đạo tràng bằng xích thiên đàn cao đẹp bốn do-tuần ngang rộng trang nghiêm đủ kiểu chạm đẹp. Đã lập đạo tràng trang nghiêm xong, Đồng tử Trụ Luật Nghi đem dâng Đức Phật Thế Tôn ấy mà nói kệ rằng:

Đức Phật an trụ bốn thứ trụ
Đấng Tối Thắng xưa thường khen ngợi
Nay con mừng cầu trụ như vậy
Xin Đấng Thiện Thệ từ mãn hứa,
Nếu có an trụ chỗ trụ ấy
Tâm thường biết rõ vô lượng chúng
Và biết đời quá khứ, vị lai
Nay con mừng cầu trụ như vậy.
Nếu ở chỗ ấy đến cứu cánh
Bốn thứ Chánh cần, bốn Thần túc
Và bốn Tối thắng vô ngại biện
Nay con mừng cầu trụ như vậy.

Lúc ấy vì thương Đồng tử ấy nên Phật Thắng Hiện Vương nhận tòa đạo tràng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thắng thượng được hiến dâng. Phật cùng Tỳ-kheo Tăng vào ở trong ấy.

Thấy Phật và Tỳ-kheo Tăng đã nhận và vào ở tòa đạo tràng của mình dâng, Đồng tử Trụ Luật Nghi rất vui mừng lại đem các thứ cúng dường thượng diệu dâng hiến cung kính tôn trọng khen ngợi gấp bội trọn nửa tháng không ngớt nghỉ. Sau đó, ở trước Phật, Đồng tử ấy cạo bỏ râu tóc mặc ca-sa do lòng tin thanh tịnh mà xuất gia chuyên chí tinh tấn cầu các pháp lành.

Này Xá-lợi-phất! Lúc ấy, hai đồng tử cầu pháp lành rồi tâm trí chân chánh đều phát hoằng thệ Vô thượng Bồ-đề.

Đồng tử Luật Nghi phát thệ rằng nguyện con thành Phật trước. Phật ấy hiệu Thế Gian Y Hộ Phóng Đại Quang Minh.

Đồng tử Trụ Luật Nghi phát thệ rằng nguyện con thành Phật trước. Phật ấy hiệu Đại Đạo Thương Chủ Thiên Nhân Trung Tôn.

Đồng tử Luật Nghi ở trước Đức Phật Thắng Hiện Vương đứng chấp tay đại thệ trang nghiêm nói kệ rằng:

*Tôi sẽ chẳng còn ngồi yên nữa
Và cũng chẳng dựa thân nằm ngủ
Nguyện chuyên cần cầu đạo Bồ-đề
Để lợi ích tất cả chúng sinh
Tôi sẽ chẳng kể thân mạng sống
Thường bỏ giải đãi siêng tinh tấn
Chí cầu đạo Vô thượng Bồ-đề
Để làm lợi ích các chúng sinh.
Giả sử máu thịt đều cạn khô
Da xương, gân mạch đều teo gầy
Phải bỏ giải đãi và thân mạng
Siêng cầu đến Bồ-đề vô thượng.*

Đồng tử Trụ Luật Nghi nghe lời anh phát thệ vui mừng hơn hờ liền ở trước anh nói kệ rằng:

*Nay phải cùng tương hợp thuận hòa
Tu hành Bồ-đề vô thượng hạnh
Phát khởi tinh tấn siêng tối thắng
Để được lợi ích khắp quần sinh.
Nay tôi giảm lo cho thân mạng
Mặc cho máu thịt lần khô cạn
Phát khởi tinh tấn học theo anh
Để cầu đạo Vô thượng Bồ-đề.
Tôi sẽ ở riêng nơi vắng vẻ
Núi rừng hoang vắng siêng tinh tấn
Thường cầu trí tối thắng vô thượng
Ở ngôi trang nghiêm Đại Pháp vương.*

Này Xá-lợi-phất! Thuở quá khứ ấy hai đồng tử Đại Bồ-tát Luật Nghi và Đại Bồ-tát Trụ Luật Nghi ở trong pháp hội của Thắng Hiện Vương Như Lai phát hoằng thệ lớn, vì thực hành Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa nên siêng năng tu hành chánh đạo.

Này Xá-lợi-phất! Lúc hai Bồ-tát ấy thực hành tinh tấn, trong thời gian một ngàn năm chưa hề bị sự ngủ nghỉ xen đoạn dù chỉ trong khoảng thời gian khảy móng tay, trong

ngàn năm chưa hề có ý muốn nằm nghỉ, trong ngàn năm chưa hề có ý thích ngồi, trong ngàn năm chưa hề có một lần khom lưng ngồi xồm chỉ trừ lúc tiêu tiểu nếu lúc uống ăn thì đứng thẳng. Trong ngàn năm chưa hề ăn hai lần, một ngày chỉ ăn một lần, mỗi lần chỉ ăn một vắt và uống một chén nước. Trong ngàn năm chưa hề có ý thích ăn uống như có ý nghĩ rằng nay tôi đói khát cần phải uống ăn thứ ấy. Trong ngàn năm chưa từng có một lần ăn uống quá lượng. Trong ngàn năm chưa hề có nghĩ tưởng ăn uống vừa ý: Thứ này mặn, thứ này nhạt, thứ này ngọt, thứ này đắng, thứ này cay, thứ này chua, thứ này ngon, thứ này dở. Trong ngàn năm, mỗi khi đi khát thực thì nhất tâm thành niệm, chưa hề nhìn ngó mặt người cúng thí, chưa hề có ý nghĩ ai cho ta, là đàn ông hay đàn bà, cho đến đồng nam, đồng nữ cũng chẳng nhìn ngó. Trong ngàn năm ở dưới cội cây mà chưa hề ngược mặt ngó hình cây. Trong ngàn năm chưa hề thay đổi y phục để mặc. Trong ngàn năm chưa hề có ý tham, ý giận, ý hại. Trong ngàn năm chưa hề có ý nhớ tưởng thân quyến, hoặc cha hoặc mẹ, hoặc anh chị em và các quyến thuộc khác. Trong ngàn năm chưa hề nhớ nghĩ nhà cũ. Trong ngàn năm chưa hề có ý nghĩ ngược xem màu sắc mặt trời, mặt trăng, các vì sao, mây ráng, hư không: Trong ngàn năm chưa hề có ý nghĩ đem thân dựa nơi cây, nơi vách. Trong ngàn năm chưa hề có ý nghĩ dùng tô dầu thoa tay chân. Trong ngàn năm chưa hề có quan niệm kinh sợ. Trong ngàn năm chưa hề có ý nghĩ thân tâm mỗi một. Trong ngàn năm chưa hề có nghĩ lưỡi biếng phóng dật mà chỉ có ý nghĩ nay ta tu hành lúc nào sẽ chứng Vô thượng Bồ-đề. Trong ngàn năm chưa hề có một lần thân tâm đau khổ. Trong ngàn năm chưa hề có ý nghĩ tôi muốn cạo tóc, chỉ trừ Tứ Thiên vương đến dùng thần lực lấy tay xoa tóc mang về cung trời xây tháp báu cúng dường. Trong ngàn năm dù có chư Thiên vương hoặc đến hoặc đi mà hai đồng tử Bồ-tát không hề có ý tưởng đến đi. Trong ngàn năm chẳng hề có quan niệm từ trong bóng râm tối đi đến chỗ ánh sáng, từ chỗ nóng nực đến chỗ mát mẻ. Trong ngàn năm dù là mùa rét lạnh cũng chưa hề có ý tưởng mặc áo dày ấm. Trong ngàn năm chưa hề có quan niệm luận bàn việc thế gian vô ích.

Này Xá-lợi-phất! Trong ngàn năm hai đồng tử Bồ-tát ấy thực hành tinh tấn kiên cố như vậy. Bấy giờ có ác ma tên Ngu Si Niệm, như ngày nay ta xuất thế có ác ma Ba-tuần.

Này Xá-lợi-phất! Lúc ấy ác ma vì muốn làm nhiễu loạn nên ở khắp đường kinh hành của Bồ-tát Luật Nghi, ác ma bố trí đầy dao đưa lưỡi nhọn bén lên. Bồ-tát Luật Nghi thấy đường đầy dao hơi quên chánh niệm, có ý tưởng dao nhọn bén. Vì có ý tưởng ấy liền tự giác ăn năn phát âm thanh lớn hai lần xướng rằng: “Quái lạ thay! Tại sao nay tôi lại phóng dật?” Âm thanh ấy vang khắp tam thiên đại thiên thế giới. Trên hư không có sẵn trăm ngàn câu-chi đề đảng Thiên ma nghe tiếng xướng lên của Bồ-tát liền đồng thanh bảo Bồ-tát rằng: “Lời phở cáo của Ngài rất hay, rất hay!”

Này Xá-lợi-phất! Những âm thanh ấy chỉ riêng Luật Nghi nghe, còn Trụ Luật Nghi chẳng nghe, đó là do ma lực vậy.

Này Xá-lợi-phất! Nghe lời nói của Thiên ma, Bồ-tát Luật Nghi phấn phát đại tinh tấn kiên cố đi kinh hành trên đường ấy nhiếp tâm lại chẳng còn nghĩ tưởng đến dao nhọn. Hàng phục ma oán ấy xong, Bồ-tát Luật Nghi an trụ oai nghi như vậy, thực hành diệu hạnh như vậy, tu đạo tích như vậy, khởi đại Bi như vậy, phát khởi tinh tấn dũng mãnh như vậy chưa hề thôi nghỉ.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Hai vị Bồ-tát ấy ở trong pháp hội Phật Thắng Hiện Vương vì thực hành Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa nên đều thành tựu đại Bi dũng mãnh. Lại

trong ngàn năm ở rừng vắng rảnh tu tập Phật tùy niệm. Sau thời gian ấy Phật Thắng Hiện Vương nhập Niết-bàn. Chư Thiên đến báo tin ấy với hai vị Bồ-tát. Hai vị Bồ-tát ấy liền đến chỗ Phật nhập diệt đứng chấp tay chiêm ngưỡng Đức Như Lai chẳng rời mắt, lòng rất mến luyến kính trọng và nghĩ rằng: “Đức Như Lai xuất thế đại Từ bi che chở chúng sinh đồng như nhà ở, sao Phật sớm nhập Niết-bàn khiến chúng tôi không chỗ nương, không chỗ nhờ.”

Này Xá-lợi-phất! Hai vị Bồ-tát ấy đứng trước Đức Phật luyến mến kính ngưỡng trọn bảy ngày, bảy đêm chân chẳng rời động chẳng xiết cảm thương, liền mạng chung sinh lên Phạm thiên. Đã được thân Phạm thiên có sức trí biết đời trước, liền dùng thần thông đến hội Niết-bàn, hai vị ấy vì xá-lợi của Phật Thắng Hiện Vương mà xây tháp báu cao lớn rất trang nghiêm mãn bốn mươi ngàn năm mới hoàn thành, trên tháp treo nhiều lọng tròn.

Xây tháp xong, hai vị Bồ-tát ấy rất vui mừng đứng chấp tay chiêm ngưỡng mến kính mãi đến bảy mươi ngàn năm mới cúi đầu đảnh lễ. Do đó hai vị Bồ-tát mạng chung đều sinh vào nhà Chuyển luân vương ở Thiệm-bộ châu. Lúc mới sinh hai vị Bồ-tát nhớ những sự việc quá khứ liền nói rằng: “Nay tôi phải an trụ nơi pháp không phóng dật tối thượng đệ nhất.” Hai Bồ-tát ấy lại nói kệ tự răn mình:

*Nay tôi sinh nhà vua Chuyển luân
Cửa cải rộng lớn đều như ý
Phải nên xa bỏ những phóng dật
Cần cầu Vô thượng Bồ-đề đạo.
Cửa báu sắc dục và ngôi vua
Vô thường mau chóng trong giây lát
Người trí chẳng ham thích thứ ấy
Siêng tu Vô thượng Phật Bồ-đề.
Với cửa báu nếu chẳng ham ưa
Vì lợi chúng sinh cầu Phật quả
Phải mau rời nhà cầu xuất gia
Tu hành thắng diệu hạnh thanh tịnh.
Thuở quá khứ xưa vô lượng kiếp
Đam mê năm dục làm phước đức
Hoặc sinh lên trời hoặc nhân gian
Chưa hề có lòng chán năm dục,
Phải bỏ năm dục và ngôi vua
Cha mẹ quyến thuộc và cửa báu
Bỏ cả quốc thành và quan quân
Xuất gia cần cầu chứng Phật quả.*

Này Xá-lợi-phất! Hai Bồ-tát mới sinh ấy thân hình đoan chánh bằng đồng tử mười sáu tuổi không ưa thích sự trói buộc của thế tục, thường nghĩ nó là họa lớn, liền cạo tóc, đắp ca-sa do lòng tin thanh tịnh mà xuất gia, trọn hai mươi ngàn năm siêng tu phạm hạnh. Sau đó mạng chung lại sinh lên trời Phạm thế. Mãn báo trời lại sinh nhân gian. Thuở ấy ở Thiệm-bộ châu có Phật xuất thế hiệu Diệu Hương Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiệu Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Được gặp Đức Phật, hai vị Bồ-tát liền theo Phật xuất gia mãn câu-chi năm tu hành phạm hạnh. Lần lượt như vậy có mười ngàn Đức

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật xuất thế, Bồ-tát Luật Nghi đều được gặp Phật và đều theo Phật xuất gia tu phạm hạnh trồng các cội lành luôn siêng tinh tấn.

Bồ-tát Trụ Luật Nghi cũng đời đời sinh đồng chỗ với anh và đều tu Thánh đạo, chỉ trừ chẳng tu phạm hạnh nơi một Đức Phật. Do đó Bồ-tát Luật Nghi thành Phật trước, xuất hiện ở đời hiệu Xí Nhiên Tinh Tấn Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn, thọ chín mươi câu-chi tuổi, đệ tử Thanh văn có chín mươi na-do-tha câu hội.

Này Xá-lợi-phất! Vào thời Đức Xí Nhiên Tinh Tấn Như Lai xuất thế, Bồ-tát Trụ Luật Nghi làm Chuyển luân vương oai thế khắp bốn phương đủ phước đức lớn. Vua rất kính tin Đức Phật, sắm những y phục, đồ ăn uống, thuốc men và nhiều thứ cần dùng trọn ba tháng cúng dường tôn trọng tán thán Đức Phật và Tỳ-kheo Tăng. Đức Xí Nhiên Tinh Tấn Như Lai thọ sự cúng dường ấy và vì muốn giác ngộ Chuyển luân vương nên nói kệ rằng:

*Nếu muốn chứng được các Phật pháp
Tinh tấn dũng mãnh là trên hết
Các loài hàm sinh tham năm dục
Có mong cầu chi khó quả toại.
Nếu cầu nghĩa lợi nơi năm dục
Người trí nên biết không nghĩa lợi
Vua nay trụ không nghĩa lợi
Cầu thắng nghĩa lợi chẳng thể được.
Xưa Phật cùng vua là anh em
Đều phát hoàng thệ cầu Bồ-đề
Thuở ấy tranh đua cùng ước hẹn
Ai sẽ mau được thành Phật trước.
Nay vua thấy Phật chứng Bồ-đề
Chuyển thắng pháp luân cho đại chúng
Vua còn ngập chìm trong năm dục
Hoang dâm nữ sắc luôn cố chấp.
Chư Phật quá khứ thường tuyên nói
Người trí chớ nên ham năm dục
Nên ta luôn luôn siêng xa rời
Chưa hề theo cầu làm phóng dật.
Vua thấy biết sai làm vô nghĩa
Nên thường ở tại nghiệp vô nghĩa
Tham dục gây khổ vua mãi mê
Ly dục thanh tịnh được Thánh khen.*

Nghe Đức Xí Nhiên Tinh Tấn nói kệ xong, Chuyển luân vương ấy liền giác ngộ thấy rõ lỗi tham dục cầu mong xuất gia, trọn chẳng giã từ vợ con, quyến thuộc, đại thần, các tiểu vương, cũng chẳng đoái nghĩ quốc gia, nhân dân, kho tàng châu báu, vua đứng lên đến trước Đức Phật nhất tâm chấp tay nói kệ rằng:

*Tôi sẽ bỏ hết nhà lẫn nước
Cần đến chỗ vắng đến ngày chết
Thà để da thịt đến khô khan*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Để làm nhân duyên Bồ-đề Phật,
Lại phải tinh tấn đại dũng mãnh
Lợi ích vô lượng các quần sinh
Vứt bỏ tại gia đến phi gia
Sẽ ở vô vi chỗ trống vắng,
Chẳng thích đeo theo năm dục ấy
Tệ ác đối gạt kẻ ngu phu
Vì ta sa chìm trong bùn dục
Nên nay bịt mắt mà theo sau.
Năm dục kho báu và ngôi vua
Tất cả đồng thời đều vứt bỏ
Tức thời ở trong Thánh giáo Phật
Chuyên lo tinh tu đạo Vô thượng.
Ai người có trí lại gần dục
Ai học chánh pháp làm hữu vi
Khiến tôi tu hành tinh tấn rồi
Chẳng mau thành Phật, ham năm dục.
Vì thế tôi bỏ các dục lại
Ngôi vua của báu đều trừ dứt
Cần theo Phật giáo đến phi giả
Để làm nhân duyên Phật Bồ-đề.*

Nói kệ xong, Chuyển luân vương ấy ở chỗ Đức Phật Xí Nhiên Tinh Tấn cạo bỏ râu tóc mặc ca-sa do lòng tin thanh tịnh mà xuất gia rồi đến ở chỗ vắng vẻ siêng tu phạm hạnh. Lại có sáu mươi câu-chi trăm ngàn chúng sinh nghe Chuyển luân vương xuất gia học đạo, họ cũng khởi lòng tin thanh tịnh theo vua xuất gia siêng tu phạm hạnh.

Này Xá-lợi-phất! Đức Xí Nhiên Tinh Tấn Như Lai ở đời giáo hóa lâu sau thì nhập Niết-bàn. Chuyển luân vương Tỳ-kheo thấy Phật diệt độ thương cảm mến tiếc xây bảo tháp cúng dường xá-lợi, ít lâu sau mạng chúng sinh lên cung trời Đâu-suất rồi lại sinh vào nhân gian thành Vô thượng Chánh giác hiệu Diệu Hạnh Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thế, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn, thọ một câu-chi tuổi, đệ tử Thanh văn có câu-chi na-do-tha câu hội đều là đại A-la-hán, trăm ngàn chúng Đại Bồ-tát đều chẳng thoái chuyển Vô thượng Bồ-đề, giáo hóa vô lượng, vô số chúng sinh. Việc đáng làm đã làm xong, Đức Như Lai Diệu Hạnh nhập Niết-bàn, chánh pháp trụ thế hơn một kiếp, xá-lợi lưu bố lợi ích chúng sinh.

Này Xá-lợi-phất! Các Đại Bồ-tát thực hành Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa an trụ chánh cần hành Bồ-tát đạo, phải nên y theo sự tu học tinh tấn dũng mãnh không mỗi của Đại Bồ-tát Luật Nghi, chớ có làm theo chúng sinh tham lam bôn sển mê gặm xương khô kia.

Này Xá-lợi-phất! Nếu có Bồ-tát thích cầu Bồ-đề, với nhà thí chủ chớ nên tham lẫn. Nếu lúc mất chánh niệm sinh lòng tham lẫn phải liền quan sát ba điều đáng sợ. Những gì là ba điều đáng sợ? Nơi nhà thí chủ thường lui tới, hoặc nhân khát thực, hoặc lại đàm thoại triền miên chẳng thôi bèn thành thân thiện. Khi thấy Tỳ-kheo hiền thiện khác đến, vì tham lẫn nên ganh ghét, hoặc có lúc hơi giận hờn. Do cố ấy phải biết là nhiếp thọ nghiệp đạo khổ ở địa ngục, phải biết là gieo giống sinh manh tại tâm điền, phải biết là nghiệp

sinh biên địa.

Này Xá-lợi-phất! Nay Phật lại vì ông mà nói tướng dạng ấy.

Bồ-tát tham lẫn ấy thấy Tỳ-kheo hiền thiện đến nhà thí chủ mình liền sinh lòng ganh ghét giận hờn. Trong lòng dù giận mà ngoài mặt giả vui đàm luận, lòng thì bồn sển mà thân luôn kề cận hầu tiếp, nhưng lại đứng chỗ khuất trốn mắt nhìn, hoặc đem sự chẳng thực vu cáo hủy báng. Những hành động như vậy phải biết là nghiệp đạo địa ngục, là gieo hạt giống mù bắm sinh vào nội tâm, là nghiệp sinh biên địa chịu khổ sở bị báo mù bắm sinh hủy nhục ngày đêm cực khổ bị người sai khiến.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát ở nơi nhà thí chủ nếu khởi lòng tham lẫn ganh ty, thì phải suy nghĩ ba điều đáng sợ ấy.

Trưởng lão Xá-lợi-phất bạch:

–Bạch Thế Tôn! Lạ thay thật chưa từng có. Các Đại Bồ-tát ấy rất là hy hữu mới được gặp Như Lai nói pháp xuất yếu nơi nhà thí chủ sinh tham lẫn ấy. Lành thay Thế Tôn! Xin vì hàng Thanh văn chúng con mà nói Thánh pháp rời lìa tướng tham lẫn nơi nhà thí chủ. Vì sao? Vì Thanh văn chúng con cũng muốn thoát khỏi báo khổ địa ngục, sinh manh và biên địa mà được sinh vào trong loài người. Chúng tôi đều muốn nghe chánh pháp xuất ly tham lẫn nơi nhà thí chủ. Xin Thế Tôn chẳng bỏ rơi chúng tôi mà tuyên dạy cho.

Đức Phật bảo:

–Lành thay! Lành thay! Này Xá-lợi-phất! Rất là hy hữu! Nay các ông có thể an trụ nơi không dua nịnh mà thỉnh hỏi Đức Như Lai về nghĩa như vậy. Lắng nghe! Lắng nghe! Phật sẽ nói cho.

Này Xá-lợi-phất! Nếu có chúng sinh muốn theo Phật học Phật pháp, Phật liền vì họ mà tuyên dạy. Vì sao? Vì những chúng sinh ấy có thể theo Phật tu học, Phật chẳng trái ý họ, quyết hiện ra trước họ để thuyết pháp.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Nếu có chúng sinh chẳng muốn theo Phật học chánh pháp, nếu Phật thuyết pháp cho họ nghe, họ sẽ chẳng chịu tin mà còn gây nên căn bản tranh đấu.

Này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát thành tựu lòng tin thanh tịnh thực hành Tỳ-lê-da-ba-la-mật-đa, ở nơi Phật pháp có lòng tin thanh tịnh lâu ngày thường thích quán sát, vì muốn cứu tế chúng sinh nên đến chỗ Phật ân cần trình trọng hỏi nghĩa giải nghi. Phật có nói pháp chi đều ưa thích lắng nghe, nghe pháp xong lại phát khởi lòng tin sâu rộng thanh tịnh vui mừng hớn hở càng thêm tinh tấn thọ trì chánh pháp tu hành đúng pháp.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Đời sau, các đệ tử của ta ít có Tỳ-kheo nào thâm tâm mong cầu pháp Niết-bàn tịch tĩnh, phần đông y theo ba sự nghiệp:

1. Thường thích theo cầu danh lợi thế gian.
2. Tham ưa bề đẳng theo cầu thí chủ qua lại chẳng dứt.
3. Ưa thích theo cầu nhà cao cửa đẹp chứa cất của tiền, vàng bạc, châu báu và các thứ đồ dùng. Đây là nương theo cầu ba sự nghiệp.

Này Xá-lợi-phất! Các Tỳ-kheo ấy vì nương theo ba sự như vậy nên chẳng thoát khỏi ba đường ác.

Này Xá-lợi-phất! Các Tỳ-kheo ấy chẳng muốn thoát khỏi địa ngục, bàng sinh, ngạ quỷ, mà họ trở lại thích siêng tu pháp dứt đường sinh cõi trời, họ lại siêng làm những sự tranh luận ly gián chê mắng lẫn nhau, họ lại ưa gần các bạn ác lòng tin chẳng thanh tịnh bỏ chỗ thanh vắng mà ở nơi náo nhiệt, cùng người tục kết bè đảng. Các nhà tục bảo:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

“Này trưởng lão nên thường đến nhà, tôi sẽ cung cấp bốn sự cúng dường. Còn các trưởng giả ở nơi thanh vắng ấy chẳng chịu giao tiếp với người tục, chúng tôi làm sao thăm hỏi được.”

Vì thế nên các Tỳ-kheo ấy càng thân cận tại gia, cùng nhau chuyện trò toàn những sự phiền tạp thế tục.

Này Xá-lợi-phất! Các Tỳ-kheo ác ấy thích ở chung và giao thiệp với hạng người bất lương, tham trước chỗ ở chẳng hề di chuyển. Họ tìm nhiều bè đảng và luôn thăm viếng nhà thí chủ, đích thân đi mừng đi điếu, do đó mà thăm kín thân ái nhau. Khi có khách Tỳ-kheo đến thì không cung cấp lại buồng lờn chên trách phi pháp. Mà khách Tỳ-kheo thực là bậc Hiền thánh. Tỳ-kheo ác ấy cũng chẳng xưng hô: Ngài là người đa văn giới đức thanh tịnh, cũng chẳng xưng hô: Ngài là bậc Tu-đà-hoàn, Tu-đà-hàm, A-na-hàm, A-la-hán.

Này Xá-lợi-phất! Các ác Tỳ-kheo ấy ở trong pháp của Phật mà chẳng tu pháp của Phật. Không có việc gì khác, chỉ ưa chên bai mắng nhiếc chẳng thôi. Các người tại gia bè đảng của ác Tỳ-kheo ấy lại nói: “Những khách Tỳ-kheo chưa hề ở chung và đến lui thân thiện với chúng tôi cùng kinh lý sự việc với nhau, vì lẽ ấy nên chúng tôi chỉ nên cùng các Tỳ-kheo cự trụ bao bọc nhau và mượn oai thế nhau.”

Này Xá-lợi-phất! Vì những lý do ấy nên các Tỳ-kheo ác đối với kinh điển này, hoặc hiểu hoặc chẳng hiểu, họ đều luôn luôn hủy báng chẳng tin.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Nếu có người lắng nghe kinh điển được Như Lai diễn nói những pháp môn văn cú sai biệt như vậy, nghe rồi vui thích tin hiểu không nghi lằm thì quyết có thể rời bỏ những kẻ ác như trên và cũng rời bỏ những nghiệp phải đọa đường ác.

Này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát tu hành tinh tấn dũng mãnh không mỗi lắng nghe Phật nói những tướng tham rít nghiệp đọa vào ác đạo ấy rồi bèn chẳng tự hành động những sự tham lằm nơi nhà thí chủ, huống là bảo người khác làm.

Đây gọi là Đại Bồ-tát chuyên cần chẳng mỗi tu hành Tỳ-lê-da ba-la-mật-đa, phải nên học như vậy.

